ANUNȚURI

• **Tinerii** din obște (*foto*) s-au bucurat de minivacanța de săptămâna trecută, împreună prin mai multe locuri frumoase din țară, pline de duhovnicie și cultură (Sibiu, Brașov, Sinaia, Sighișoara). Grupul a fost coordonat de Tudor-Gheorghe și Giorgiana actrița.

• Se împlinesc săptămâna viitoare 40 de zile de când a adormit una dintre vârstnicele obștii noastre, **Maria**, bunica lui Onufrie. O păstrăm în memorie cu multă râvnă pentru slujbe, trecând peste greul bolii și al vârstei. Dumnezeu să o așeze cu drepții!

• Sf. Xenia de Sankt Petersburg de mulți este iubită, dovadă numărul mare al fraților care s-au ostenit la **privegherea** săvârșită în cinstea ei la mănăstirea Tămand.

ȘTIRI

• Doi cuvioși contemporani au fost pomeniți sâmbătă la mănăstirile unde își au locul de odihnă: **Părintele Teofil Lefter** la Mănăstirea Pângărați la 11 ani de la plecarea în veșnicie și **Părintele Proclu Nicău** în biserica Mănăstirii Sihăstria Putnei la împlinirea a 6 ani de la trecerea la Domnul. (sursa: *basilica.ro*)

• **Mănăstirea din Mono, Canada**, a anunțat că a obținut autorizația de construcție pentru noua clădire multifuncțională, ce va fi folosită de primăvara până toamna, inclusiv pentru slujbe, unde vin numeroși credincioși români. „Vă rugăm să păstrați acest proiect important în rugăciunile și gândurile frățiilor voastre.", au transmis monahii. (sursa: *basilica.ro*)

• **Hocheistul rus Ivan Provorov** din liga americană a refuzat să poarte un tricou și o crosă cu însemnele LGBT în dedicată acestei milcări, spunând că este împotriva religiei sale ortodoxe. Presa a comentat dur atitudinea hocheistului, însă colegii de echipă îl sprijină, spunând că Ivan este întotdeauna sincer și că are dreptul de a-și exprima credința. (sursa*:* *orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

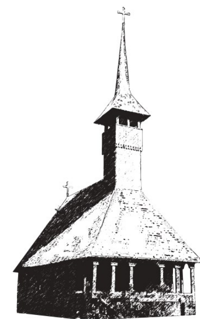

ADRIAN LEMENI
Tehnicizarea inumană a vieții

Conferențiarul Adrian Lemeni, directorul Școlii Doctorale a Facultății de Teologie Ortodoxă „din București, a publicat un volum consistent în care face o analiză critică a implicațiilor sistemului tehnologic de astăzi.
Autorul arată că „sistemul tehnologic actual organizează riguros și totalitar duhul lumii, țintuindu-ne într-o alipire de cele lumești, într-o dispersie spre cele exterioare, favorizând absolutizarea celor insignifiante și trecătoare".
El avertizează că „viața, gândirea, acțiunea omului evaluate după criterii tehnice presupun încurajarea omului de a gândi, de a munci, de a trăi precum o mașină".

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

Numărul 3 (CXVI) 29 ianuarie 2023

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinții săptămânii

D 29 - Sf. Sf. Mc. Ignatie Teoforul – aducerea moaștelor; Sf. Cuv. Afraat Persul și Gilda Înțeleptul (cuvios și istoric britanic)

Mărt. Ioan Marini (1947)

L 30 - Sf. Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Cuv. Pelaghia cea nebună pt. Hristos – de la Diveevo;

Platonida (doamna Despina Milița, soția Sf. Voievod Neagoe Basarab) (1554)

Dezlegare la ulei

M 31 - Sf. Mc. Chir și Ioan, doctori fără de arginți; Sf. Mc. Atanasia și fiicele sale: Teodota, Teoctista și Eudoxia; Sf. Cuv. Arsenie cel Nou din Paros; **Cuv. Trifina (ajutătoare mamelor ce nu pot să alăpteze)**

Mărt. Mitropolitul Bartolomeu Anania (2011), Maria Plop (1962)

Mi 1 - Înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon; Sf. Mc. Perpetua și Felicitas; Cuv. Brighita – ocrotitoarea Irlandei

Gherasim Safirin, episcopul Romanului (1922)

J 2 - Întâmpinarea Domnului

V 3 - Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorocită Ana; Sf. Ier. Nicolae, luminătorul Japoniei; Sf. Ansgar (Oscar), luminătorul Danemarcei și Suediei

S 4 - Sf. Cuv. Isidor Pelusiotul

Ierom. Savatie Baștovoi

Despre lacrimi

Părintele Zaharia de la Essex mi-a zis odată că noi, oamenii, suntem adevărați doar atunci când plângem ...

Apostolul Pavel a spus că nimeni nu știe ce este în sufletul omului, decât numai Dumnezeu și omul însuși. Dar uneori se întâmplă că nici noi înșine nu mai știm ce e în sufletul nostru. Oamenii au atâtea fețe încât nu îți poți da seama care e cea adevărată. Poate că cea care persistă cel mai mult? Ne supărăm, ne bucurăm, suntem zgârciți, iar alteori darnici, uneori prea aspri, alteori ușuratici. Puțini sunt oamenii constanți, fie în rău, fie în bine. Și eu am atâtea fețe și în toate mă regăsesc atât de mult încât nici nu mai știu care mă reprezintă cel mai bine, cu alte cuvinte, cu care dintre toate aceste fețe voi merge la judecată? Iar acest cameleonism nesuferit și pentru mine și pentru cei din jur l-am moștenit de la tatăl meu. Acest amestec de rău și bine este fără îndoială o boală care, atunci când nu-L ai pe Dumnezeu, poate motiva cele mai nesăbuite fapte. Cred că cele mai

cumplite fapte în istorie n-au fost săvârşite de oamenii răi cu desăvârşire, ci de aceia care aveau în sine amestecat răul cu binele. Căci nu-i aşa, cine ar urma un om rău cu desăvârşire? Răul nu e atât de rău dacă nu are în el amestecat şi puţin bine.

Odată, când am fost la Essex, am avut o discuţie cu arhimandritul Zaharia, una din acele discuţii care te urmăresc toată viaţa. Am ajuns să discutăm despre lacrimi pentru că e o boală a începătorilor să discute despre lucrurile înalte, iar lacrimile sunt un rod al înălţimilor. Atunci părintele Zaharia mi-a zis un lucru pe care nu pot să-l uit. Anume că noi, oamenii, suntem adevăraţi doar atunci când plângem. Nu mai ştiu dacă această vorbă îi aparţinea sau dacă a auzit-o de la duhovnicul său, părintele Sofronie, cert este că acest înţeles al omului nu-l mai auzisem, deşi era atât de evident. Ştiu că se poate face o întreagă filozofie despre lacrimile false, dar nu despre asta este vorba. **Plânsul este la fel de firesc ca şi râsul. Cred că ar trebui să plângem cel puţin la fel de des precum râdem.** La un moment dat oamenii au început să considere plânsul ceva ruşinos, o expresie a slăbiciunii. Dar e la fel de adevărat că şi râsul poate trăda o slăbiciune. Mă gândesc că Prorocul David, care era un ostaş neînfricat, plângea de multe ori, mărturisind că până şi aşternutul şi-l uda cu lacrimi. Desigur era o altă lume. Astăzi bărbaţii nu mai poartă războaie, nu mai străbat păduri în căutarea vânatului, nu mai sunt ameninţaţi de animalele sălbatice, de stihii, în schimb nu plâng. Această incapacitate de a plânge pare să fie singura calitate a bărbaţilor de azi.

Tata plângea uşor şi acesta era un mare paradox. Era un bărbat zdravăn, ursuz şi care vorbea tare. Dacă te chema să-ţi spună ceva, aveai impresia că vrea să te bată. Chiar şi când te ruga să-i dai o farfurie din celălalt capăt al mesei părea că te ceartă. Şi cu toate acestea plângea la filmele proletare. Plângea când vedea bătrâni săraci, copii flămânzi şi îndeobşte când vedea vreo nedreptate. Mămica râdea de el. Acesta era singurul moment când mămica îl putea lua peste picior şi el nu se supăra. Aici părintele Zaharia avea dreptate să spună că omul e el însuşi doar atunci când plânge. Nu pot să uit faţa dură a tatei cum se schimba atunci când plângea la filme, ştergându-şi ochii cu mâinile lui late, cu degetele acelea groase pe care nu a purtat niciodată inel. Atunci tata era el însuşi şi era atât de curat şi atât de bun. Restul era viaţa cu mizeriile ei, cu sărăcia şi mândria ei, cu tot ce e străin şi însingurează pe om, ducându-l atât de departe de ceea ce ar trebui să fie el cu adevărat.

Sunt oameni care au plânsul în interior. Aceştia sunt cei mai frumoşi oameni de pe pământ. Acest plâns lăuntric nu are în el nimic din tristeţea şi apăsarea oamenilor neîmpliniţi sau loviţi de vreo suferinţă. **Acest plâns lăuntric este ca o lumină de dimineaţă care străbate prin ceaţă.** Aceştia sunt oamenii pe care îi iubeşti fără să ştii de ce şi revii la ei pentru că amintirea lor nu te părăseşte. Nu este o mai mare bucurie în viaţă decât aceea de a întâlni un astfel de om. Deşi ei pot trece neobservaţi. Pentru a-i recunoaşte trebuie ca şi tu să fi plâns măcar odată în viaţă, să plângi de-adevăratelea.

Sunt atâtea lacrimi în lume care se varsă necontenit. Lacrimile suferinţei curg sub luminile reclamelor, în oraşele mari, în băi, în aşternuturi, în maşini. Răsună atâtea răcnete de durere, atâtea suspine, dincolo de buletinele de ştiri, dincolo de talk show-urile televizate, dincolo de vacarmul cluburilor de noapte. Întreaga noastră civilizaţie cu noile ei tehnologii care se întrec una pe alta este îndreptată să ascundă acest plâns, să ne facă să credem că plânsul nu există. Dar lacrimile se varsă necontenit şi o grămadă de oameni îşi trăiesc adevărata condiţie, aflându-se în cele mai sincere, cele mai sfâşietoare momente ale vieţii lor, în timp ce noi ne cufundăm în nesimţire. Şi doar atunci când suferinţa dă buzna în viaţa noastră, doar atunci perdeaua indiferenţei cade de pe faţa lumii. Lumea apare aşa cum e ea, cu răul şi cu binele ei. Iar deasupra ei, abia atunci, se vede Dumnezeu. Lumina iubirii lui Dumnezeu nu poate fi văzută decât prin lacrimi, altfel ea ne-ar orbi.

Convorbire

M. Teodosia (Zorica) Laţcu

Am aşteptat chemarea de iubire;
Cu dor aprins în sufletu-nflorit.
Am aşteptat alaiul Tău de Mire,
O, Doamne-al meu, pe unde-ai zăbovit?

De mult te chem, dar nu M-ai auzit.

Bătut-am multe căi întunecate,
Cu gândul plin de pulbere şi lut,
Bătut-am căi adânci şi neumblate,
Dar să Te aflu, Doamne, n-am putut.

În tine-am fost, dar nu M-ai cunoscut.

Canalul

Aurel Ciurunga

Aici am ars şi-am sângerat cu anii,
aici am rupt cu dinţii din ţărână,
şi aici ne-am cununat, cu bolovanii,
câte-un picior uitat sau câte-o mână.

Pe-aceste văi şi dealuri dobrogene
am dat cu veacuri înapoi lumina.
Amare bezne-am aşternut pe gene
şi le-am gustat în inimi rădăcina.

Aprinşi sub biciul vântului fierbinte,
bolnavi şi goi pe ger şi pe ninsoare,
am presărat cu mii de oseminte
meleagul dintre Dunăre şi Mare.

Trudind, flămânzi de cântec şi de pâine,
înjurături şi pumni ne-au fost răsplata.
Să facem drum vapoarelor de mâine,
am spintecat Dobrogea cu lopata.

Istoria ce curge-acum întoarsă
va ţine minte şi-ntre foi va strânge
acest cumplit Danubiu care varsă
pe trei guri apă şi pe-a patra sânge.

Iar cântecele smulse din robie
vor ctitori, cu anii care vin,
în cărţile pe care le vom scrie,
o nouă Tristie la Pontul Euxin.

PRIVIGHETOAREA Moldovei

Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv (†26 ianuarie 1902) este recunoscut, în plan muzical, ca interpret, profesor, traducător şi compozitor de cântări psaltice, cel care a pus începutul „românirii” repertoriului bisericesc de tradiţie bizantină.

Ucenicia sa prin unele mănăstiri din Basarabia (Frumuşica), Moldova („Sf. Spiridon” din Iaşi) şi Muntenia (Episcopia Buzăului), i-au favorizat tânărului Ioan (din botez) însuşirea primelor cunoştinţe muzicale şi de tipic necesare cântării de strană. Apoi, ierodiaconul Iosif, călugărit şi imediat hirotonit de Episcopul Chesarie al Buzăului în toamna anului 1835, a aprofundat teoria şi practica muzicii bisericeşti la Seminarul din Buzău (1836-1840) cu Matache Cântăreţul (Slăvulescu), discipol al Ieromonahului Macarie, apoi la Bucureşti, unde a urmat Colegiul Naţional „Sf. Sava” (până în 1847), trimis aici de episcopul Chesarie ca să asculte pe marii protopsalţi din acea vreme; în acest context l-a întâlnit pe Anton Pann.

Ca interpret (cântăreţ), Sfântul Ierarh Iosif a fost apreciat pentru calităţile sale vocale remarcabile, de tenor lejer, pentru vocea sa „dulce şi atrăgătoare”, primind apelativul de „privighetoarea Argeşului”. Ca pedagog în diverse instituţii de învăţământ (Seminarul Central şi alte licee din Bucureşti), precum şi în particular (cursuri de muzică psaltică la Găiseni, la biserica „Sf. Dumitru” din Bucureşti etc.), dascălul Iosif a format viitori psalţi şi profesori de renume.

Grija deosebită pentru cântarea bisericească a fost manifestată, cu atât mai mult, în eparhiile în care a fost rânduit de Dumnezeu să păstorească: Episcopia Argeşului (din 1873) şi Mitropolia Moldovei şi Sucevei (1875-1902). La Iaşi, Mitropolitul Iosif a reînfiinţat Şcoala de cântări bisericeşti (1892). S-a îngrijit de calitatea muzicală a slujbelor din Catedrala mitropolitană prin recrutarea de preoţi, diaconi şi cântăreţi de valoare (protopsaltul Dimitrie Suceveanu), a susţinut Corul armonico-polifonic al Catedralei, a aprobat şi argumentat prezenţa femeilor în corurile bisericeşti.

A depus o muncă asiduuă de copiere, traducere, prelucrare, adaptare „în limba românească” şi compunere a numeroase cântări bisericeşti, în notaţie psaltică. Cea mai largă răspândire o au Răspunsurile Mari, glas 8, pe care le cântăm şi noi în biserică.

Mărturisitorii

Drumul fără pulbere al CANALULUI

În 1955 apărea la Paris o carte scrisă de un preot român, în care se spunea că peste 1.600 de preoți ortodocși fuseseră închiși de comuniști în temnițe. Dar în 1959 a existat un al doilea val de arestări, inclusiv în rândul clericilor, ca atare numărul celor care au trecut prin închisorile comuniste este mult mai mare (peste 2.000). Dintre aceștia, o bună parte au trecut și prin coloniile de muncă de la Canal, în special colonia Galeșu (cunoscută ca fiind a preoților).

Regimul comunist nu și-a asumat public o represiune explicită împotriva credinței, ci a argumentat arestarea preoților sau monahilor prin activitatea „contra-revoluționară" pe care aceștia ar fi desfășurat-o. Li s-a reproșat unora dintre preoții arestați activitatea legionară sau apartenența la unul dintre partidele politice. Altora li s-a reproșat la proces că s-au opus colectivizării sau, pur și simplu, că au dat o bucată de pâine unui fugar flămând, ori că au împrumutat o carte duhovnicească unui vecin. Dar cei mai mulți au fost arestați doar pentru „vina" de a-L fi slujit pe Hristos.

Sursa de inspirație a Canalului a fost proiectul similar desfășurat Uniunea Sovietică, la propunerea lui Stalin, Canalul Volga-Don. Lungimea Canalului a variat între 65-70 de km. În luna iunie 1951 se aflau 15.000 de deținuți. Unii erau puși să sape pământul cu târnăcopul și să-l care cu roaba; norma era de 4 m3/zi, pământul fiind transportat cu roaba la 350 m. Alții descărcau șlepurile încărcate cu piatră. Mulți deținuți au murit de dizenterie, de epuizare fizică, dar cei mai mulți de bolile provocate de insolație.

Erau treziți la patru și jumătate dimineața „-Deșteptarea, bandiților, deșșttepttarrreeea!", primeau un sfert de pâine cu marmeladă, iar la prânz două feluri de mâncare. Pe barăci, conducătorii lagărului scriseseră lozinci precum: „Slavă-n vecii vecilor genialului nostru învățător I.V.Stalin"; „Construim fără burghezie, împotriva burgheziei" sau „Cu partidul nostru tare, tragem Dunărea la mare".

„Se lucra efectiv 12 ore, la care se adăuga timpul marșului de la colonie la șantierul de lucru și înapoi, iar hrana era total neîndestulătoare. Cei mai mulți, după hrana puțină primită într-o gamelă murdară, mergeau la gropile de gunoi unde mai găseau o frunză de varză sau resturi de zarzavaturi, un os pentru a fi ros, în care se mai ascundea puțină măduvă sau orice altceva ce se putea mesteca între dinți. La pachet sau vorbitor nu aveau dreptul, deși erau productivi, cu rația redusă de mâncare, lucrau în condiții nemaipomenit de grele: apăreau surpări de maluri în care mulți și-au pierdut viața, oamenii lucrau cu picioarele în apă la temperaturi mult sub zero grade și în general fără cele mai elementare reguli de protecție a muncii... Ne sculam dimineața, înfometați ca întotdeauna, slăbiți din cauza eforturilor fizice făcute la săpatul pământului cu mijloace rudimentare, târnăcopul, cazmaua, lopata, încărcatul pământului în roabă și descărcatul lui la distanțe mari... Foamea ne chinuia îngrozitor, mâncam ce întâlneam: frunze de salcâm, urzici crude, bălării și rădăcini de plante, după ce le spălam de pământ".

Între toți acești martiri, au strălucit pe cerul negru al Canalului preoții ortodocși. Cu rugăciunea, cu exemplul de răbdare și bunătate, dar mai ales de credință până la capăt. Pentru sfințenia vieții lor a fost cu putință pentru ceilalți deținuți politici o supraviețuire la limită. Pentru glasurile ridicate către Cer s-au mai întors acasă majoritatea, iar unii dintre ei schimbați cu totul, trăind pentru Hristos. Canalul a fost o imensă biserică în care mii de preoți au slujit zi de zi Liturghia cu propria jertfă.

Și apoi au rămas multe minuni... Unele dintre ele ne sunt cunoscute, precum cele ale Părintelui Arsenie Boca. Chiar oamenii Securității au recunoscut aceste minuni: „Circulă zvonul despre Boca Arsenie, cum că în timpul cât a fost la Canal s-au întâmplat mai multe «minuni». Că unde lucra el se surpa pământul și era mutat de la o lucrare la alta, dar până la urmă a fost nevoie să fie pus în libertate." Alte nume: pr. Ilie Lăcătușu, păr. Gherasim Iscu, pr. Dimitrie Bejan, păr. Roman Braga, pr. Constantin Sârbu, pr. Ioan Negruțiu, pr. Crăciun Opre.

Zeci de preoți nu s-au mai întors de la Canal, iar osemintele lor se odihnesc presărate pe lângă apă, pomeniți mereu în slujbele ce se țin la Mănăstirea de la Poarta Albă.

Oamenii lui Dumnezeu

IEROM. SERAFIM,
duhovnicul în haine zdrențuite

Părintele Serafim Dimopoulos s-a născut în anul 1937 în insula Creta, și la botez a primit numele Hristu. Tatăl sau era de obârșie din Asia Mică și se înrudea de departe cu Sfințitul Mucenic Hrisostom al Smirnei. De mic a cerut de la părinții săi o odaie separată. Mama lui i-a dat, însă se gândea să doarmă împreună cu el în acea cameră. Atunci i s-a arătat în vis Maica Domnului și i-a spus: „Lasă-l să se nevoiască!".

După ce a absolvit Teologia și a făcut și stagiul militar, Hristu a stat pentru o vreme în Sfântul Munte, lângă părintele Gheorghe, un ascet sârb, de la care a deprins rugăciunea mintii. Hristu nu a devenit însă monah în Sfântul Munte, nici nu a vrut să rămână pentru totdeauna acolo. În anul 1965 a fost hirotonit diacon, iar în anul următor preot. La tunderea în monahism a primit numele de Serafim. În anul 1978 a mers în Africa, transmițând mesajul dragostei evanghelice fraților noștri negri. După întoarcerea din Africa a fost numit paroh într-o localitate numită Palama Karditsa, unde a făcut un orfelinat pentru copiii săraci.

Lucrarea în lume

Așa cum umbra este nedespărțită de om, tot astfel mila față de cei săraci era nedespărțită de părintele Serafim. Îi vizita regulat pe cei aflați în închisori și le împărțea alimente și alte lucruri de care aveau nevoie. În afară de binefacerile materiale, le propovăduia cuvântul lui Dumnezeu, îi spovedea și săvârșea Dumnezeiasca Liturghie în biserica închisorii, ca să-i împărtășească. Părintele Serafim liturghisea cu smerenie, simplu, cu simțire adâncă. Ca duhovnic avea discernământ și era un adevărat tămăduitor al bolilor sufletești. Veneau la el foarte mulți oameni să se mărturisească, deși el evita aceasta.

Mutându-se în Larisa în 1969, a săvârșit în taină o însemnată lucrare filantropică și socială: a mai ridicat un orfelinat, unde locuiau copii din familii sărace. Pe lângă hrana materială, aceștia primeau de la părintele Serafim și hrana duhovnicească. A întemeiat și o grădiniță pe care a numit-o „Rândunelele".

Vreme de câțiva ani a editat revista lunară „Mărturie creștină", iar în paralel a scris cărți duhovnicești, în total patruzeci și opt. Cele mai multe cărți le împărțea gratuit. Lângă casă avea o magazie pe care o transformase în bibliotecă. Astfel, oaspeții săi nu plecau cu mâinile goale.

Avea mare evlavie la Grădina Maicii Domnului (Sfântul Munte Athos) și spunea:
– Acestea pe care le facem noi aici, predici, fapte filantropice sunt pentru prunci. Sfântul Munte este Universitatea! Acolo monahii nu taie patimile, ci cunosc metode prin care le dezrădăcinează pentru totdeauna.

Virtutea tăcerii

Vorbea foarte puțin și lăuda adesea virtutea tăcerii. Când spunea ceva, vorbea rar și limpede. Cuvântul său era simplu, ușor de înțeles, însă plin de tâlc. Îi plăcea umorul și spunea că este bine să zâmbim. În puținele sale cuvinte se ascundeau o bogăție de înțelesuri. Te desfătai și nu oboseai ascultându-l. Era dulcegrăitor și plin de noblețe. Îi respecta pe toți oamenii și avea pentru fiecare un cuvânt bun de spus. Fiind blând și liniștit, umplea de pace și odihnă sufletul celui ce se afla în preajma să. Era asemenea părinților din Pateric.

Ascet

Starețul Serafim a cumpărat niște pământ în afara Larisei, lângă închisoare și și-a construit o „sihăstrie". A ales să trăiască în acel loc pentru că acolo era „triunghiul durerii", după cum îl numea el: într-o parte era închisoarea, în alta se afla Spitalul Universitar, iar în cealaltă cimitirul. Multă vreme nu a avut apă în casă, ci o aducea de departe. Pentru încălzire avea o sobă cu lemne, pe care arareori o folosea. Un tâmplar, cunoscut de-al său, a mers să-i repare o ușă și a văzut că nu avea pat. Nu avea o parohie a sa și liturghisea mai ales în sate îndepărtate, care nu aveau preot, și oriunde îl trimitea mitropolia. Nu avea mașină și de cele mai multe ori mergea pe jos. Parcurgea astfel distanțe mari.

Nebun pentru Hristos

Odată a fost silit să meargă împreună cu alți preoți la o masa oferită de mitropolie și deoarece avea o înfățișare neîngrijită, a atras privirile celorlalți. Atunci a ridicat o lingură și a început să se uite în ea ca în oglindă. Apoi s-a prefăcut că-și înfrumusețează chipul (așezându-și părul etc), făcând diferite grimase ale slavei deșarte.

Cineva care îl lăudase înaintea altora l-a vizitat într-o zi de vineri, iar el i-a ieşit în întâmpinare mâncând brânză. În faţa altuia a scos un teanc de bancnote şi se prefăcea că le numără iar şi iar, cu multă atenţie.
Odată i-a cerut unui preot zgârcit să-i plătească biletul de autobuz, ca să se întoarcă în Larisa. Supărat, preotul a cumpărat biletul şi i l-a dat. Când a pornit autobuzul, stareţul i-a spus:
– Ia stai, mai bine merg pe jos! Şi a plecat pe jos, lăsându-l nervos pe preot.

Darul înainte vederii

Un fiu duhovnicesc de-al stareţului a povestit: „Într-o zi stăteam afară în curte, stareţul, eu şi un alt fiu duhovnicesc de-al său. Stareţul vorbea cu el despre o problemă a sa şi era întors cu spatele la mine. Eu mi-am adus aminte despre un ucenic de-al lui pe nume Iannis, care făcea misiune în Madagascar. Atunci m-am gândit: «Gheronda, ce face Iannis acolo, în Africa? Dumnezeul meu, fă-l pe Gheronda să se întoarcă şi să-mi răspundă, ca să mă întăresc în credinţă!»... îndată stareţul a întrerupt discuţia şi, întorcându-se spre mine, a spus:
– Ce ai zis despre Iannis?
Am rămas mut de uimire, iar el a repetat întrebarea, însă eu tot nu am putut vorbi. Atunci s-a întors să continue discuţia. Desigur, cel cu care vorbea nu a înţeles nimic.”

Stareţul ştia dinainte problemele şi întrebările pe care le avea cel care îl vizita şi de obicei răspundea, în felul său personal, mai înainte că acela să i le spună.

Mulţime de harisme

În fiecare an, părintele Serafim liturghisea la hramul Bisericii Înălţării, care se afla pe vârful unui deal, lângă satul Omorfohori. Într-un an, şoferul unei maşini l-a rugat să urce, ca să-l ducă în Larisa. Stareţul a refuzat zâmbind şi a spus:
– Am să ajung mai devreme!
Drumul era pustiu, ducea numai la biserică şi nu era cu putinţă să-l ducă altcineva. Când maşina a ajuns în Larisa, cei care merseseră cu ea l-au văzut lângă biserică pe părintele Serafim, care le-a răspuns la salut zâmbind.

Adormirea

Stareţul şi-a cunoscut dinainte vremea morţii. A trecut la cele veşnice într-o zi de joi, 17 aprilie 2008, la înmormântarea să participând zeci de clerici şi mii de credincioşi.

Legătura cu Sfântul Paisie Aghioritul

Odată a fost întrebat dacă l-a cunoscut de aproape pe Stareţul Paisie Aghioritul şi a spus:
– Da, l-am întâlnit de două-trei ori. Te privea pătrunzător şi te „citea”. Când aveam bolnavi de cancer, îi trimiteam scrisoare şi toţi se făceau bine, nici unul nu a murit.
Însă şi Stareţul Paisie îl respecta în mod deosebit pe părintele Serafim. Unor tineri din Larisa care l-au vizitat la Panaguda, le-a spus: „– De ce veniţi la mine? Aveţi în Larisa un om sfânt, pe părintele Serafim!”.

Sfaturi

Stareţul spunea: – **Tehnica** l-a înşelat pe om să se odihnească în ea şi astfel are un control absolut asupra lui.
Despre **părinţii care au copii cu probleme grave**, fericitul stareţ spunea adesea:
– Să ştiţi că aceşti părinţi, care au copii bolnavi, au de dus o cruce grea şi pentru aceasta vor fi printre primii în Rai.

Să avem binecuvântarea lui! Amin.

I.G.

De ce aprindem lumânări?

„Domnul este luminarea mea şi mântuirea mea; de cine mă voi teme?”

Din şase pricini se aprind lumânări în biserică:

- ► spre slava lui Dumnezeu, Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul;
- ► spre alungarea întunericului nopţii şi spre mângâiere;
- ► în semn de bucurie şi de veselie că ni S-a arătat Lumina cea adevărată, Hristos;
- ► spre cinstirea martirilor şi sfinţilor;
- ► pentru că lumânarea semnifică şi o altă taină: lumina faptelor noastre bune;
- ► pentru iertarea păcatelor celor ce le aduc şi ale celor adormiţi, dacă sunt aprinse pentru Dumnezeu şi sfinţi.

Sf. NICODIM AGHIORITUL

Trepte către Cer

EXPERIENŢA SFINŢILOR

Mitropolit Ierotheos de Nafpaktos

„Sculaţi-vă şi nu vă temeţi !” a zis Mântuitorul ucenicilor Săi, după ce au văzut pe Tabor slava cea dumnezeiască. Să nu ne temem să căutăm a afla mai multe, ci să ne dorim să ajungem şi noi sus.

Citind scrierile Prorocilor, Apostolilor şi Părinţilor, realizăm că sunt pline de experienţele pe care aceştia le-au avut. Ele sunt expresiile experienţelor dobândite, ale cercetărilor Duhului Sfânt de care s-au învrednicit, prin rugăciune şi vederea slavei lui Dumnezeu. Ei Îl au de fapt pe Duhul Sfânt rugător înlăuntrul lor.

Unii dobândesc experienţa Rugăciunii inimii, însă este cu putinţă ca omul, având Rugăciunea, să ajungă şi la experienţa îndumnezeirii, devenind un adevărat văzător de Dumnezeu şi cuvântător (teolog) de Dumnezeu. Această ultimă experienţă nu ţine de gândire, ci trece dincolo de ea.

Experienţa îndumnezeirii nu e pur şi simplu o experienţă sentimentală, psihologică, ci una a omului întreg, trup şi suflet. Îndumnezeirea trupului se realizează prin curăţirea de patimi. De aceea există sfinte moaşte, care sunt rezultatul experienţei îndumnezeirii. Când omul Îl vede pe Dumnezeu, atunci şi raţiunea, şi ochii lui, şi nasul, şi gura, şi el întreg participă la această experienţă.

Sfinţii Părinţi aveau această experienţă, de aceea, când puneau în cuvinte adevărul teologic, făceau apel adeseori la ea. Ei foloseau cuvântul „cercare” în loc de modernul „experienţă”.

Întreaga viaţă duhovnicească a creştinului are legătură cu experienţa, fără să fie însă sentimentală. La început, omul primeşte experienţa celor cercaţi, mai apoi poate el însuşi să dobândească experienţa duhovnicească, aflat fiind sub călăuzirea lor. În Biserică este de neconcept o altă teologie în afara celei născute din experienţa rugăciunii şi a îndumnezeirii. După cum spun Părinţii, teologul ar trebui să se limiteze la observarea experienţei inimii.

Cel ce se roagă dobândeşte experienţe ale lui Dumnezeu. La început ies toate gândurile din inima lui, înlăuntrul căreia lucrează de acum harul lui Dumnezeu. Astfel, **înlăuntrul inimii au loc prefaceri duhovniceşti**. Şi după aceste experienţe, citind despre experienţele celor îndumnezeiţi, le înţelege scrierile şi poate el însuşi să ajungă uneori la îndumnezeire. El ştie că Prorocii, Apostolii şi Sfinţii care au ajuns la această stare au trecut prin aceleaşi stadii prin care trece el acum.

Când vorbim de experienţă personală, nu înţelegem că omul se îndepărtează de viaţa Bisericii şi trăieşte o viaţă individuală. **Experienţa se dobândeşte în Biserică**, şi între Taine şi nevoinţă este o strânsă legătură. De cele mai multe ori omul ajunge la experienţa îndumnezeirii prin Taine şi nevoinţă.

Sunt şi *excepţii* în istorie: Sf. Ap. Pavel mai întâi a pătimit îndumnezeirea (vederea lui Dumnezeu) şi apoi s-a botezat. Mai întâi a văzut slava necreată pe drumul Damascului şi a urcat până la al treilea cer, şi abia după experienţa îndumnezeirii a ajuns să se boteze. La fel şi Sf. Simeon Noul Teolog, care întâi a văzut lumina dumnezeirii şi abia apoi a ajuns monah.

Sfinţii Părinţi nu erau nici filosofi, nici metafizicieni, ci empirişti, adică **trăiau** îndumnezeirea (lumina-rea). Aşadar, după cum în alte ştiinţe precum astronomia sau microbiologia, este om de ştiinţă doar acela care deţine şi cunoaşterea, dar şi experienţa ştiinţei sale (ştie să se folosească de aparate), la fel şi în teologie, doar cel care are experienţa luminării, a Rugăciunii, a pomenirii neîncetate a lui Dumnezeu, este teolog. Teologia foloseşte aceeaşi metodă ştiinţifică precum ştiinţele empirice: observatorii – părinţii îndumnezeiţi – au vederea lui Dumnezeu şi o descriu cu scopul ca şi alţii să ajungă la îndumnezeire. Deosebirea dintre teologie şi celelalte ştiinţe empirice este că acelea descriu ceea ce este descriptibil, pe când teologia descrie indescriptibilul, folosindu-se de înţelesuri simbolice. Căci Dumnezeu este dincolo de afirmaţiile sau negaţiile oamenilor. El este cu desăvârşire diferit de orice ştim noi, de orice lucru creat, de orice experienţă lumească.

Teologia nu este o sumă de gânduri şi cuvinte frumoase, scornite sau speculate de om, ci este o sumă de experienţe ale îndumnezeirii. Omul devine un văzător al indescriptibilului, pe care nu-l poate descrie şi de-ar vrea să-l descrie; nu-l poate înţelege şi de-ar vrea să-l înţeleagă. Este o taină de nedescris. Pur şi simplu omul doar o vede. Dar experienţa vederii lui Dumnezeu îl face pe om inspirat, şi atunci scrie lucruri de Dumnezeu însuflate. Aceasta este adevărata teologie.